

מ"ת 6159/09/18 - מדינת ישראל נגד אסי אביבי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

מ"ת 6159-09-18 מדינת ישראל נ' אביבי

לפני כבוד השופטת שרית קריספין	מדינת ישראל
המבקשת:	ע"י ב"כ עו"ד פרידמן
נגד	
המשיב:	אסי אביבי
	ע"י ב"כ עו"ד גולן

החלטה

ביום 30.9.18, דנתי בבקשה למעצר עד תום ההליכים בעניינו של המשיב, בהקשר לעבירות של נהיגה במהירות של 225 קמ"ש, בדרך בה המהירות המותרת הנה 90 קמ"ש ונהיגה בקלות ראש, כמפורט בכתב האישום וכתב הבקשה.

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, קבעתי כי קיימות בידי המבקשת, ראיות לכאורה ואף למעלה מזה, להוכחת המיוחס לו בכתב האישום ונוכח המסוכנות הרבה, התבקש שירות המבחן לבחון את חלופת המעצר המוצעת על ידי המשיב.

בדיון שנערך בבית המשפט המחוזי, **בעמ"ת 2461-10-18**, בעקבות ערר שהוגש על ידי המשיב, קבע כבוד הש' קאפח, כי ניתן להסתפק בחלופת מעצר, בדמות מעצר בית לילי, בפיקוח וכן, הורה על פסילתו של המשיב, עד למתן החלטה אחרת בעניינו ועל קביעת דיון בפני, על מנת לקצוב את תקופת הפסילה.

עוד אמר כבוד הש' קאפח: **"אינני מתעלם מחומרת העבירה המיוחסת לעורר. נהיגה במהירות המיוחסת לעורר מהווה סיכון ברור ומוחשי לשלום עוברי הדרך.... מתבקשת לכאורה מסקנה כי מסוכנות העורר הינה בעיקר בנהיגה ומכאן, שהכלי האפקטיבי להתמודד עם מסוכנותו, הינו פסילת רישיון הנהיגה"**.

היום, שמעתי את טיעוני הצדדים, כמפורט בפרוטוקול הדיון.

דין והכרעה

הדין בסוגיה של פסילת המשיב עד לתום ההליכים בעניינו, התקיים במסגרת הליך של בקשה למעצר עד תום ההליכים, בהתאם להוראות סדר הדין הפלילי ולא במסגרת הליך של בקשה לפסילה עד תום ההליכים, בהתאם להוראות פקודת התעבורה ומדובר בהבחנה מהותית, כפי שנקבע גם על ידי בית המשפט העליון, בבש"פ 2172/12 הוואש נגד מדינת ישראל:

"לטעמי, נקודת המוצא היא, כי החלטתו של בית משפט קמא, לפסול את העורר מלהחזיק רישיון נהיגה עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו, התקבלה במסגרת ההחלטה על שחרורו של העורר לחלופת מעצר, וכחלק מהסמכות הנתונה לבית המשפט לפי הוראות סעיפים 21(ב)(1) ו-48 לחוק המעצרים. מבחינה זו אין בענייננו מקום להיזקק להוראות פקודת התעבורה. כידוע, סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים מורה, כי בית המשפט לא יצווה על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים המשפטיים, אלא אם "לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של הנאשם, פחותה". בענייננו, פסילת העורר מלהחזיק רישיון נהיגה הייתה אחד התנאים שנקבעו על ידי בית המשפט לשחרורו ממעצר. סעיף 48 לחוק המעצרים מונה רשימת תנאים שבית המשפט יכול להורות עליהם, אך מוסיף וקובע כי בית המשפט "רשאי להוסיף תנאים, לפרק זמן שיקבע, ככל שיימצא לנכון". פסילת רישיון הנהיגה אינה בין התנאים המנויים בסעיף 48 לחוק המעצרים, אך ברי כי בית המשפט מוסמך לקבוע תנאי זה כחלק מתנאי השחרור. ראינו לעיל, כי החלטת השחרור ניתנה במסגרת הליכים ממושכים שעניינם היה הבקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים ולא במסגרת בקשות או הליכים לפי פקודת התעבורה. לפיכך, יש לקבוע כי בית המשפט המחוזי הורה על פסילת רישיונו של העורר בגדר סמכותו לקביעת תנאי שחרור לחלופת מעצר מכוח חוק המעצרים (ראו דוגמאות למקרים בהם כך נעשה כשהיה מדובר בעבירות שאינן קבועות בפקודת התעבורה: בש"פ 2274/97 הייב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 16.4.1997); בש"פ 6751/10 גמליאל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 21.9.2010)). די באמור כדי להביא לדחיית הערר, שכן ההחלטה על פסילת רישיונו של העורר לא ניתנה לפי הוראת סעיף 46 לפקודת התעבורה, וממילא אינה חוסה תחת צילו של סעיף 50(ב) לפקודת התעבורה. פסילת הרישיון היא תנאי שחרור שעומד בתוקפו, כל עוד לא בוטל או שונה על-ידי בית המשפט, עד לתום ההליכים נגד העורר".

בענייננו, נפסל רישיונו של המשיב, בנסיבות זהות, במסגרת דין בבקשה למעצר עד תום ההליכים ומכאן, כי אין תחולה לסעיף 50(ב) לפקודת התעבורה והפסילה היא תנאי שחרור לכל דבר ועניין, שאינו "פוקע" והוא יעמוד בתוקפו עד אשר יבוטל או ישונה על ידי בית המשפט.

כאמור לעיל, מצא כבוד הש' קאפח, כי תנאי מהותי באינן המסוכנות הנשקפת מהמשיב, היא בפסילת רישיון הנהיגה שלו, כחלק מתנאי שחרורו למעצר בית.

נוכח כל האמור לעיל והמסוכנות הממשית הנשקפת מהמשך נהיגתו של המשיב, אני מורה על פסילת רישיונו של המשיב, עד לתום ההליכים בעניינו.

ניתנה היום, כ"ב חשוון תשע"ט, 31 אוקטובר 2018, בהעדר
הצדדים.